

Αντιρρήσεις

Από τον Γεώργιο Λωρίτη

Θέσεις

Από τον Νίκο Νάκο

Της... «πλάκας»

Οι δημοσκοπήσεις τείνουν να εξελιχθούν σε μείζονα ρυθμιστικό παράγοντα, όχι μόνο της πολιτικής αλλά και της κοινωνικής ζωής. Η επίδραση που ασκούν φαίνεται να είναι τεράστια, καθώς οι πάντες στηρίζουν προγραμματισμούς και δραστηριότητες σ' αυτές.

Ειδικά τα κόμματα και οι πολιτικοί έχουν μια πολύ... ψυχεδελική σχέση με τις δημοσκοπήσεις και τα «συμπεράσματά» τους: όταν είναι ευνοϊκά γι' αυτούς, με... «οεμόνιτα» που δεν κρύβεται κάτω από τα πλατιά κορόμβια ικανοποίησης, δηλώνουν ότι απλώς εμείς κάνουμε τη δουλειά μας και ο κυρίαρχος λαός θα μας κρίνει «κατά συνειδήσιν»... και όταν είναι αρνητικά, μέσα τους βλαστημούν θεούς και δαίμονες, καταγγέλλουν «στημένες έρευνες» και δημοσιάζουν δηλώσεις, με μετρημένους τόνους, πως κμελετούμε με προσοχή τα στοιχεία, ολλά άλλο τα γκάλοπ και άλλο οι πραγματικές εκλογές, εκεί κρίνονται τα πάντα, έχουμε εμπιστοσύνη στο αλάθητο κριτήριο του λαού!» και άλλα τέτοια παρόμοια...

Η αλήθεια είναι βέβαια ότι οι σοβαροί πολιτικοί και τα υπεύθυνα επιτελεία των κομμάτων, πέρα από το να δηλώνουν επισημάς, γνρίζουν πολύ καλά χωρίς να χρειάζονται τη βοήθεια κανενός γκάλοπ, ποια είναι η απήκσή τους στον κόσμο, που υστερούν, ποιες πιεχές της πολιτικής τους πρέπει να αναθεωρήσουν, ποιες είναι οι εγγενείς αδυναμίες τους, ποια τα σφάλματα που έχουν διαπραχθεί ή... συνεχίζουν να διαπράττουν και τέλος πάντων ξέρουν τι μπορούν και τι δεν μπορούν να κάνουν. Όχι πως οι σωστές και επαγγελματικές δημοσκοπήσεις δεν τους βοηθούν, κάθε άλλο! Αλλά μάλλον έρχονται να επιβεβαιώσουν, κατά τρόπο ας πούμε επιστημονικό, τις υποψίες που έχουν, παρά τους «ανοήσιους τα μάτια». Και (αυτό αποτελεί κοινό μυστικό) οι δημοσκοπήσεις τις οποίες εμπιστεύονται και χρησιμοποιούν, δεν είναι οι δημοσκοπιμμένες και ευρείας καταναλώσης, αλλά οι κρυφές που γίνονται με μεγαλύτερη αυστηρότητα, οι ερωτήσεις τους είναι πιο πολύπλοκες ώστε η «αλήθεια» να βγαίνει μέσα από δύσκολους συνδυασμούς απαντήσεων. Είναι οι δημοσκοπήσεις που διεξάγονται για αποκλειστική χρήση των κομματικών επιτελείων και τις οποίες ο κόσμος δεν μαθαίνει ποτέ!

Τελευταίως εκφράστηκαν και ζωηρές αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των «κοινωνών» δημοσκοπήσεων, με σοβαρά επιχειρήματα. Όχι βέβαια ότι και ο' αυτές δεν πιάνει ένα γενικό κλίμα, μια τάση (πάντο της στιγμής και υπό τις δεδομένες συνθήκες στις οποίες έγινε η δημοσκόπηση) αλλά από τους πίνακες που δημοσιεύονται και «αναλύονται» στις εφημερίδες και στα κανάλια, η γενική εντύπωση μοιάζει λίγο με... θέατρο του παραλόγου. Η πλειοψηφία λόγω χάρη δίνει να μην εμπιστεύεται κανένα από τα δύο κόμματα εξουσίας και θα προτιμούσε άλλο κόμμα το οποίο όμως στον αντίστοιχο πίνακα ΔΕΝ το ψηφίζει η πλειοψηφία, αλλά ένα π.χ. 20%. Ο Καραμανλής χαιρεί μεγαλύτερες δημοτικότητες και ουγκεντρώνει περισσότερες ψήφους από τον Παπανδρέου, αλλά η Νέα Δημοκρατία κόνει το έδαφος. Το ΠΑΣΟΚ ανεβαίνει αλλά ο κόσμος προτιμά για πρωθυπουργό τον Καραμανλή ενώ την ίδια στιγμή «ρίχνει» την Ν.Δ. σε ποσοστά.

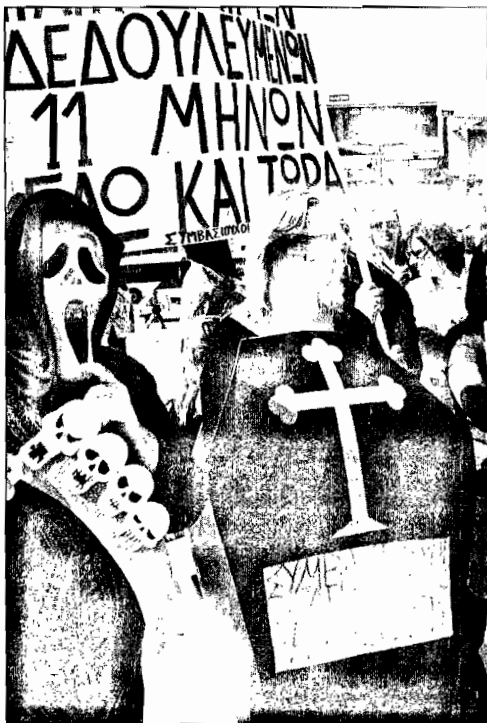
Χωρίς να είμαι ειδικός ώστε να μπορώ να αποκαθιστάω τις οπαντήσεις των δημοσκοπιμμένων, έχω βαθιά μέσα μου την πεποίθηση πως ο μέσος Έλληνας όταν «δημοσκοπιείται», - απλώς ως κλασικός μεσογειακός τύπος - κάνει... πλάκα! Είτε επειδή θέλει να «τρελάνει» τους πολιτικούς, που υποτίθεται ότι είναι οι αποδέκτες των αποτελεσμάτων των δημοσκοπήσεων, είτε επειδή δεν πιστεύει στο «μέσον», είτε όπερ και το πιθανότερο - δεν του αρέσει να ομοδοποιείται και να καθίσταται από πολίτης «δεήγμα»!

Διαβάζω κάπου τις απόψεις τεχνικών εταιριών δημοσκοπιμμένων, οι οποίοι έλεγαν ότι βλέπεις στις απαντήσεις του ίδιου του ανθρώπου να σου λέει τάχα πως στις προηγούμενες εκλογές ψήφισες ΠΑΣΟΚ αλλά θεωρεί ως καταλληλότερο πρωθυπουργό τον Καραμανλή, θέλει να δει ως διάδοχο του Παπανδρέου τον Βενιζέλο, αλλά ως καλύτερο πολιτικό θεωρεί τον Αβραμόπουλο, ενώ προτιμά στην ηγεσία της Ν.Δ. την Ντόρα Μπακογιάννη...

Σκάνδαλο η εύνοια υπέρ συμβασιούχων

Όλος αυτός ο ορυμαγδός υπέρ των συμβασιούχων είναι μια τεράστια αδικία (και παρανομία) εις βάρος των υπόλοιπων Ελλήνων. Η αληθινή διάσταση του θέματος από λογικής και νομικής απόψεως δεν προβλήθηκε σχεδόν καθόλου και τα Μ.Μ.Ε., χωρίς την σωστή πληροφόρηση, έπεσαν εύκολα στην παγίδα της γενναίας υποστήριξης προς μια μικρή κοινωνική ομάδα που δίδει αδικείται αλλά που στην πραγματικότητα η ίδια αδικεί (συνειδητά) κλέβοντας πάμπολλες θέσεις εργασίας από τους υπόλοιπους νομοταγείς Έλληνες.

Το θέμα των συμβασιούχων αποπνέει μια νοστροπία νεοελληνικής πονηρίας και σαυδοσίας που μου θυμίζει ουθέρμπια μια παρόμοια νοστροπίας περίπτωση, πριν από έναν αιώνα περίπου, όταν βοττίσθηκε μια πλατεία των Αθηνών σε «Κλαυθμώνος». Εκεί μοζεύονταν και έκλαιγαν (εξ ου και «Κλαυθμώνος») οι απολυμένοι (από κάθε νέα κυβέρνηση) δημόσιοι υπάλληλοι (που και οι ίδιοι είχαν προσληφθεί στη θέση άλλων ομοίως απολυθέντων). Χρειάστηκε συνταγματική διάταξη το 1911 από τον Ελ. Βενιζέλο περί μονιμότητας των δημ. υπαλλήλων, ώστε να πούσει το φαινόμενο εκείνο. Οπότε πλέον, ποιο στάδιο δόξης λαμπρό απέμεινε για τους νεότερους νεοέλληνες; Βρίσκον αυτοί! Ειδικά για το δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, βρίσκον τρόπο να αποφεύγουν τους νόμιμους διαγωνισμούς για προσλήψεις υπαλλήλων, δηλ. να αποφεύγουν και να καταργούν την αξιοκρατία, τη διαφάνεια και τις ίσες ευκαιρίες για όλους τους Έλληνες. Πώς γίνεται αυτό; Μα με τις προσλήψεις των λεγόμενων συμβασιούχων. Τις τελευταίες δεκαετίες είχε ανθίσει το φαινόμενο να προσλαμβάνονται έκτακτοι υπάλληλοι (δηλ. συμβασιούχοι), οι οποίοι, ακριβώς επειδή δεν πρόκειται για μονίμους αλλά για εκτάκτους (συμβασιούχους), προσλαμβάνονται χωρίς διαγωνισμό, χωρίς προκήρυξεις, χωρίς δημοσιότητα, χωρίς ίσες ευκαιρίες για όλους τους Έλληνες κ.λ.π., και συνεπώς χωρίς αξιοκρατία. Έτσι και πάλι είχαμε στρατιές «ημετέρων» εξορτημένων από την εκάστοτε κυβέρνηση και απολύσεις και προσλήψεις «κατά Βούληση» (αφού οι απολύσεις και προσλήψεις των εκτάκτων είναι εύκολες εκ του νόμου). Οι υπόλοιποι Έλληνες (τα κορόϊδο) περιμέναν τις προκηρύξεις και τους διαγωνισμούς που δεν γίνονταν ποτέ, γιατί οι άλλοι οι λίγοι, οι «έξυπνοι», οι «νεοέλληνες» που ξημεροβραδιάζονταν στα σκαλιά των πολιτευτών και των βουλευτών, καταλάμβαναν τις θέσεις από το παραθυράκι των εκτάκτων, και μετά κουτσά-στραβά γινόταν πάντοτε η μονιμοποίηση. Αυτή η πονηρία (θραούτατη) μεθόδεση γενικεύθηκε και έγινε μάστιγα. Αποτέλεσμα ήταν να χρειασθεί και πάλι η παρέμβαση του Συνταγματικού Νομοθέτη, ο οποίος στο άρθρο 103 επέβαλε

Το άρθρο 103 του Συντάγματος επιβάλλει την, μόνο με διαγωνισμό, πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων και κυρίως την απαγόρευση μετατροπής των έκτακτων υπαλλήλων σε μονίμους. Γιατί λοιπόν διαμαρτύρονται;

την μόνο με διαγωνισμό πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων και κυρίως την απαγόρευση μετατροπής των έκτακτων υπαλλήλων σε μονίμους (ορθότερα, σε ασριστού χρόνου), ρύθμιση που είναι η ισχύουσα. Αυτό ήταν μια γενικευμένη λογική απαίτηση και νομίζω ότι έγινε και με διακομματική συναινεση. Επίσης, ήταν μια τεράστια λαϊκή κατάκτηση αφού απέτρεπε τα παραθυράκια (μεγάλα σαν Λεωφόρος) της ρουσφετολογίας και αδιαφάνειας.

Η οδοντία της Ε.Ε. που πολυπροβάλλεται, δεν λέει αντίθετα πράγματα (πώς θα μπορούσε άλλωστε), αλλά λέει άλλα που συμβοδίζουν. Εοφάμενα προβάλλεται ότι η υπέρτερη ισχύς του Ευρωπαϊκού δικαίου επιβάλλει την μονιμοποίηση των συμβασιούχων. Πώς θα ήταν δυνατόν μια οδοντία της Ε.Ε. να επιβάλλει την αδιαφάνεια και την αναξιοκρατία; Η οδοντία αυτή (1999/70/ΕΚ) λέει κάτι άλλο, απλό, σωστό και αυτονότο, ότι δηλ. απαγορεύεται να «βαφτίζεται» έκτακτος ένας υπάλληλος που κανονικά θα έπρεπε να ήταν μόνιμος, μόνο και μόνο για να στερείται των δικαιωμάτων που θα είχε σαν μόνιμος (και το ίδιο εννομωτώνει στο εσωτερικό δίκαιο το Προεδρικό Διάταγμα το αναφερόμενο ως «το Π.Δ. του Παυλάουδου»). Το κρίσιμο λοιπόν σημείο είναι το ποιος θα ήταν «κανονικό» μόνιμος ώστε να μονιμοποιηθεί τώρα βάσει της οδοντίας. Είναι οφάλομο (νομικό) και

μέγιστη αδικία να θεωρείται ότι η οδοντία (και αναστοχικός το Π.Δ.) επιβάλλει τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων μόνο και μόνο με το χρονικό κριτήριο των 24 μηνών. Απαιτείται να κάλυπτε «πάγιες και διαρκείς» ανάγκες ο εργαζόμενος, δηλ. να ήταν ουσιαστικά μόνιμος αλλά «βαφτισμένος» έκτακτος. ΟΜΩΣ Η ΜΟΝΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΚΑΛΥΨΗ πάγιων και διαρκών αναγκών, ιδίως εν όψει της οριστικής κάλυψης αυτών των αναγκών με κανονικούς μόνιμους υπαλλήλους, αποτελεί την ουσία και τον λόγο υπάρξεως του θεσμού των έκτακτων υπαλλήλων και δεν καθιστά ουσιαστικά μόνιμους τους έκτακτους (που είναι πραγματικά έκτακτοι και όχι «βαφτισμένοι»). Επίσης όταν ο νόμος απαιτεί διαγωνισμό (ως συνθήκη) για την πρόσληψη μόνιμου υπαλλήλου, τότε πώς ο έκτακτος και χωρίς διαγωνισμό προσληφθείς, μπορεί να επικαλείται ότι ουσιαστικά ήταν μόνιμος και δίδει προς καταστράφιση των δικαιωμάτων του «βαφτιστική» έκτακτος; Βέβαια υπάρχουν συνθήκες που μπορεί να προσδώσουν σε έναν έκτακτο το ουσιαστικό περιεχόμενο ενός μόνιμου, γι' αυτό όμως δεν αρκεί η οπλή 24μηνη απασχόληση. Τότε ποιοι θα είναι πραγματικά έκτακτοι; Μόνο οι υπάλληλοι της μιας εβδομάδας;

Όσοι υπάλληλοι ήταν πράγματι ουσιαστικά μόνιμοι έχουν ήδη μονιμοποιηθεί. Οι άλλοι που απλώς θέλουν να εκμεταλλευθούν το χρονικό κριτήριο της 24μηνης απασχόλησης, ενώ είναι ολοφάνερα «έκτακτοι», προσληφθέντες χωρίς προκήρυξη, διαγωνισμό, κ.λ.π. δηλ. χωρίς διαφάνεια και αξιοκρατία, εν τούτοις θραούτα φανασκούν και πιέζουν για να γίνουν μόνιμοι και να καταλάβουν γύρω στις διακόσιες κιλιάδες θέσεις, στερώντας τις από τους υπόλοιπους Έλληνες που περιμένουν τις νόμιμες διαδικασίες με δημοσιότητα, διαγωνισμούς κ.λ.π. Εάν καλυφθούν έτσι «κλεφτά» τόσες θέσεις, οι υπόλοιποι Έλληνες θα περιμένουν μια γενιά για να ξαναγίνουν διαγωνισμοί και να έχουν και οι ίδιοι (γερσαμένοι πια) μια ελπίδα στις ίσες ευκαιρίες και στην εργασία.

Συνεπώς και η (γενναία) μοριοδότηση αυτών των συμβασιούχων που έκανε η κυβέρνηση, αποτελεί ακανθάλωδο και εντελώς αδικαιολόγητη εύνοια υπέρ των συμβασιούχων, αφού αυτοί θε υπερτερούν στους μελλοντικούς διαγωνισμούς, ενώ οι υπόλοιποι Έλληνες απλώς θα συμμετέχουν στους διαγωνισμούς χωρίς ουσιαστικές ελπίδες επιτυχίας. Η πλατεία Κλαυθμώνος είναι ένας θαυμάσιος τόπος για να συναντηθούν και να λένε τον πόνο τους! Τα εγγόνα τους όμως ίσως έχουν κάποια ελπίδα για αξιοκρατία και εργασία στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα!

Ο Γεώργιος Λωρίτης είναι Δικηγόρος lortisg@gmail.com

σκε-ν αρ-η μπ-και οι κωπο-ήπουσ-τική, γκαίσι-νέπει-

ρχουν / απο-νό κί-κατα-δασι-μα του-εξτά-ιωνικό-τοιές, ουργεί-τοίσιον-να με-ιν επι-ίσις κα-264, τυρκα-η κατά-όφρ. 1-έκταση / άνα-ση άρ-πρείται-και με-0 έως

πτή ή-λήθη-ει την-ίκε ως-φωτά-αι κά-η του

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ
άποψη
ΣΟΦΗΡΗ ΖΑΧΟΥ-ΑΝΤΑΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΑ
προετοιμάζει